

عصر آزادی

روز‌نامه فرهنگی، اقتصادی، اجتماعی، ورزشی و سیاسی

صاحب امتیاز: **مؤسسه مطبوعاتی پیمان**

مدیر عامل و مدیر مسئول: **سید فرید پیمان**

رئیس هیئت مدیره و سردبیر: **دکتر سید وحید پیمان**

لیتوگرافی و چاپ: **شاخه سبز**

گروه ۴ رتبه بندی معاونت امور مطبوعاتی و اطلاع رسانی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی

امتیاز: **۴۷/۴**

نشانی:

تهران – خیابان حافظ نرسیده به زیر گذر حسن آباد – پلاک ۹۷ – طبقه سوم

صندوق‌پستی: **۷۱۸۴-۱۵۸۷۵**

آدرس تبریز: **خیابان المان،جنب بن بست یابوری**،

ساختن: **۵۱ کرا ۵ طبقه اول**

تلفن: **۰۴۱-۳۵۵۵۸۴۵۴**

مسئول آگهی‌ها: **۰۴۳۳۰۰۰۴۶۶۶۰۰۹۱**

لینک تلگرام: **https:// telegram.me /asrazadi.ir**

Email: asrazadi۹@gmail.com
www.asrazadionline.ir

گرانی مواد اولیه و نبود بیمه؛ از مشکلات هنرمندان صنایع دستی ملایر

رئیس اداره میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی ملایر گفت: گرانی مواد اولیه و نبود بیمه حمایتی برای همه هنرمندان از جمله مشکلات موجود پیش‌روی فعالان عرصه

صنایع دستی شهرستان ملایر است.

ابراهیم جلیلی در گفت‌وگو با ایسنا، اظهار کرد: در سطح این شهرستان در حوزه صنایع دستی به طور مستقیم ۱۲ هزار و ۳۰۰ هنرمند در بیش از ۲۰ رشته فعالیت می‌کنند که از جمله این هنرهای دستی رشته مبللمان مثبت است.

وی افزود: از این تعداد حدود ۱۰ هزار و ۲۵۰ نفر به صورت مستقیم و ۳۰ هزار نفر غیرمستقیم در رشته مبللمان مثبت مشغول به فعالیت هستند، اظهار کرد: با توجه به ظرفیت فوق با پیگیری‌های صورت گرفته در ۲۹ فروردین سال ۹۸، ملایر توانست عنوان شهر ملی مثبت ایران را به خود اختصاص دهد.

وی ادامه داد: احراز شرایط و ثبت به عنوان شهر ملی صنایع دستی پیش‌نیاز کاندیدا شدن برای احراز عنوان شهر یا روستای جهانی صنایع دستی است که پس از طی مراحل ارسال پرونده مدارک و درخواست برای شورای جهانی صنایع دستی و متعاقب آن بازدید، مورخ دوم دی سال ۹۸ ارزیابی و تأیید نهایی از سوی ارزیابان بین‌المللی و شورای جهانی صنایع دستی انجام شد در نهایت در ۹ دی سال ۹۸ با تأیید شورای جهانی صنایع دستی، مبللمان مثبت ملایر در فهرست شهرهای جهانی صنایع دستی قرار گرفت.

جلیلی اظهار کرد: به ادعان مدیران ارشد وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی، ملایر موفق‌ترین تجربه شهر جهانی در کشور است و در کمتر شهری از شهرهای جهانی در سطح بین‌المللی و ملی این حرکت مستمر و پرتلاشی که در ملایر دیده می‌شود را شاهد هستیم.

وی درباره اقدامات مهم شهر جهانی مبللمان مثبت، از شرکت فعالان بخش خصوصی در نمایشگاه بین‌المللی تهران در سال قبل و سایر نمایشگاه‌ها، افتتاح چندین فروشگاه و پرداخت تسهیلات، توسعه شهرک صنعتی مبللمان مثبت، رشد تولید و ایجاد اشتغال و ... نام برد و خاطرنشان کرد: گرانی مواد اولیه و نبود بیمه حمایتی برای همه هنرمندان از جمله مشکلات موجود است.

رئیس اداره میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی ملایر در ادامه با بیان اینکه ایران یکی از برترین کشورهای دنیا از نظر تنوع صنایع دستی است، اظهار کرد: ۱۱ شهر و سه روستای ایران در شورای جهانی صنایع دستی به عنوان شهر و روستای جهانی انتخاب شده‌اند که دو شهر آن شهر جهانی سلان و شهر جهانی مبللمان مثبت در استان همدان قرار دارد.

وی با اشاره به اینکه صنایع دستی این شهرها و روستاها در سراسر دنیا دارای شهرت و شناخته شده هستند، گفت: در سال‌های اخیر مسئولان و فعالان صنایع دستی در ایران تلاش کرده‌اند تا شهرهای مختلف ایران که دارای صنایع دستی خاص و شناخته شده هستند را در فهرست جهانی شهرهای صنایع دستی ثبت کنند.

جلیلی مطرح کرد: ثبت جهانی شهرها، فرصتی عالی فراهم می‌کند تا اهالی بومی این مناطق برای یادگیری و توسعه صنایع دستی خود، تمایل و اشتیاق بیشتری نشان دهند، ثبت جهانی، باعث شهرت بیشتر این صنایع می‌شود و منافع اقتصادی و اجتماعی متعددی برای اهالی بومی دارد و یکی از فاکتورهای رشد گردشگری است.

انهام تجاوز در پشت صحنه برنامه محبوب تلویزیونی

به گزارش ایسنا به نقل از گاردین، پائولا عبدل به تازگی در لس آنجلس شکایت علیه نایجل لیتگو، مدیر اجرایی تلویزیون بریتانی مطرح کرده و مدعی موارد متعدد آزار و اذیت در حین ساخت برنامه‌های استعدادیابی «امریکن آیدل» و «فکر می‌کنی میتونی برقصی» شده است.

نه عبدل و نه لیتگو علنا در مورد این پرونده اظهار نظر نکرده و به درخواست‌های رسانه‌ای مختلف برای اظهارنظر پاسخی نداده‌اند.

عبدل مدعی است اولین مورد آزار و اذیت در یکی از اولین فصل‌های برنامه «امریکن آیدل» در اوایل دهه ۲۰۰۰ اتفاق افتاده است و حدود یک دهه بعد نیز این اتفاق در یک جلسه کاری در خانه لیتگو در لس آنجلس روی داده است.

طبق گزارش‌ها، عبدل از نایجل لیتگو و شرکت‌های سازنده این برنامه‌های تلویزیونی به دلیل تجاوز جنسی، آزار جنسی، خشونت جنسی و سهل‌انگاری شکایت کرده است.

لیتگو در سال ۲۰۱۳ پس از ۱۲ سال به عنوان تهیه‌کننده مسابقه «امریکن آیدل» از این برنامه تلویزیونی اخراج شد.

به گزارش رسانه‌های امریکایی، در پرونده دادگاه آمده است که عبدل سال‌ها به دلیل ترس از صحبت کردن علیه یکی از معروف‌ترین تهیه‌کنندگان برنامه‌های تلویزیونی رقابتی که به راحتی می‌تواند حرفه او را از بین ببرد و همچنین به دلیل قراردادهای حرفه‌ای ممنوعیت افشای «هر چیزی که ممکن است اطلاعات تجاری حرمانه یا توهین آمیز» تلقی شود، سکوت کرده بود.

این شکایت بر اساس قانون مسئولیت‌پذیری و آزار جنسی کالیفرنیا تنظیم شده است، که از یک سال پیش اجرایی شده و به افراد این امکان را می‌دهد تا در موارد تجاوز جنسی، حتی پس از انقضای مدت محدودیت‌ها، اقدام قانونی کنند.

عصر آزادی / محمد فرج پور باسمنجی:

صنعت عکاسی ریشه در تبریز دارد و بخشی از اسناد و روزآی تاریخی اتفاقات مهم دوره قاجار در تهران و تبریز مدیون صنعت عکاسی است که از دارالسلطنه تبریز، آغاز شده است و قاسم خان شیشووانی اولین ایرانی در تبریز است که عکس هایی از فعالیت های روزمره خانه سلطنت تبریز گرفته است: فتو ژورنالیسم در واقع دید جدیدی، از مشاهدات و اتفاقات با ظرافت و دقت نظر و حس کنجکاوی بوده و افرادی مطلع در امور روزنامه نگاری تصاویر را با ذوق و علاقه خلق می کنند تا داستان و اتفاقی را مستند به مخاطب بازگو کنند و رخدادها و زندگی را در تاریخ مستند کنند تا به میان مردمی ببرند که شاهد عینی این اتفاقات از روی تصاویر مستند باشند و رخدادها و اتفاقات را لمس کنند تا دید بهتری و جامع تری داشته باشند. اسناد تاریخی گواهی می‌دهد که مثل اکثر پدیده های جدید تمدنی، ورود و آغاز عکاسی به ایران نیز مربوط به دارالسلطنه تبریز بوده است.

در برخی اسناد تاریخی در سفر هیات های سیاسی و اقتصادی آن روز فرنگ به ایران که معمولاً مذاکرات آنها در دارالسلطنه تبریز بود عکاسانی نیز برای ثبت این دیدارها حضور داشتند در دوره پادشاهی محمد شاه حدود ۱۷۰ سال پیش، عکاس هیات همراه روس عکس هایی را از دیدار هیات روسی از تبریز و تهران ثبت کرده است ولی در زمان ناصر الدین شاه که خودش در برخی اسناد تاریخی بعنوان اولین عکاس در ایران نبرده می شود پادشاهی که ۵۰ سال در ایران شاهی کرد و ۴۸ هزار قطعه عکس هم اکنون در گنجینه کاخ گلستان از زمان ناصر نگهداری می شود.

صنعت عکاسی در ایران بیشتر از همین دوران رونق گرفت. البته نقش عکاسان خارجی در رونق این هنر در ایران حدیث مفصلی داشته است. طوری که بررسی تاریخ فتو ژورنالیسم و عکاسی خبری و بطور کلی این صنعت نشان می دهد که مهمترین عکاسان این دوره«آنتوان سسرویوگین»بود، که با برداشتن در تقیلس از عکاسان روسی این هنر را یاد گرفتند و به همراه برادرانش امانوئل و کولیان به تبریز مرکز اقتصاد و

در ۱۰ادی سال ۱۲۹۰ ه.ش اوج غم و اندوه مردم ایران در مقارن با عاشورای حسینی است که عکس های خوبی از این وحشی گری روس ها در دست نیست ولی عکس های گرفته شده از آن روز که اوج خفت و رسوایی روس ها به ملت ایران نقش مبارزان و حایمات مشروطه ترازدی تاریخ معاصر ملتی است که در طول تاریخ از همسایه سرکش و خائن خود ستم ها و جنایت های زیادی دیده اند که جدا کردن قفقاز، آذربایجان، نخجوان، گرجستان، ارمنستان از مام میهن جغرافیای ایران اسناد زنده این خیانت هاست.

استاد امیر شهاب روضیان کارگردان سینما مجموعه مستند عکاسی ایران را در آرشو مجموعه خود جمع آوری کرده است و معتقد است که عکس‌های «ستارخان»، «باقرخان»، «جعفرخان آذربایجانی»، «میرزا علی‌اصغر امین‌السلطان»، «میرزا حسین خان سپهسالار»، «سیدجمال واعظ»، «مجلس مقدس شوری ملی»، «ساختمان مجلس پس از تخریب» همگی به این شکل تکثیر و ماندگار شده است.

بعد از تعطیلی مجلس از دوم تیرماه ۱۲۸۷ تا فتح تهران توسط مشروطه‌خواهان در روز

■ سردار ملی، سالار ملی و نقه الاسلام در کتب تاریخی آکادمیک بررسی تحولات خاورمیانه قرن ۱۹ ماندگارند.

■ ۱۰ دی ۱۲۹۰ شمسی به دار کشیدن نقه الاسلام و یارانش اوج رسوایی روس‌ها در ایران است.

سردار علی خان، نیز مبتکر اولین عکسخانه

عمومی در تهران است و در زمان حضور وی در تبریز و مراغه عکس های جالبی از آثار و میراث تمدنی این دو شهر تاریخی ثبت و به یادگار مانده است. میرزا احمدخان عکاسیانی نیز در رونق عکاسی در ایران دوره قاجار هم مطرح شده است در این میان عکس های به دار زدن نقه الاسلام و یاران صغیر و کبیرش

بیشترین عکس‌های مستند پربازدید مشروطه در ایران مربوط به ستارخان، باقرخان و دار زدن نقه الاسلام است

۲۲ تیرماه ۱۲۸۸ و فرار محمد علیشاه که به دوران استبداد صغیر معروف است، بیشترین حرکت عکاسان در تبریز است؛ یعنی همزمان با گسترش مشروطه‌خواهی آذربایجانی‌ها، می‌دانیم که تبریز ولیعهدنشین است و بعد از تهران، مهم‌ترین شهر سیاسی ایران در آن دوره است. در این شهر به دلایل مختلف سازوکار عکاسی موجود است. ولیعهد عکاسی‌ی مخصوص دارد و علاوه بر این تعدادی عکاس قفقازی هم در تبریز حضور دارند.

اولین عکس‌های مبارزات آذربایجانی‌ها را عکاسان درباری تبریز گرفتند و پس از آن هم عکاسان گرجی و ارمنی هستند که عکس‌های مجاهدین مشروطه را می‌گیرند و آن دوران را ثبت می‌کنند. این عکاسان علاوه بر ثبت چهره‌های افرادی نظیر ستارخان، باقرخان، حیدرخان عمواغلی، افراد رده دوم و سوم مشروطه را نیز به ثبت رساندند. در اینجا باید به نقش تاریخی احمد کسروی هم اشاره کرد. بخشی از عکس‌های مشروطه‌خواهان، کاری ارزشمند انجام داده است و بخشی از اسناد تصویری مشروطیت را حفظ کرده است که حتی اگر شما حوصله مطالعه تاریخ مشروطیت را نداشته باشید فقط با تورق و نگاه مختصر به عکس‌ها، با انقلاب مشروطیت آشنا می‌شوید و این از کارکردهای مهم عکس‌های این دوره است که هزاران نکته ناگفته را در خود دارد که منبع مهمی برای محققان بعدی خواهد بود.

آدم‌ها از شناخته شدن ترس نمی‌دارند، همه می‌دانند که اگر حکومت مرکزی تبریز را فتح کنند، مشروطه‌خواهان رادار می‌زنند؛ یعنی دقیقاً همان بلایی که حدود ۱۰سال بعد روس‌ها بر سر مشروطه‌خواهان تبریز و نقه الاسلام و همرزمانش می‌آورند؛ ولی باز هم ابایی از گرفتن عکس ندارند. عکاسی یک فرآیند مدرن و فاخر به شمار می‌آید. در عکس‌ها می‌بینیم که مشروطه‌خواهان لباس‌های خوششان را می‌پوشند، قطار فشنگ‌هاشان را می‌بندند و دو طرف ستارخان و باقرخان به تعداد مساوی تدریجاً با مشروطه از دربار خارج شده، بین مردم می‌آید. پیش از آن مردم به آن نیازی احساس نمی‌کردند و عکس هنوز به‌عنوان نشانه‌ای از هویت فردی محسوب می‌شود.

پاسخ همایون اسعدیان به حاشیه‌های اکران، بلیت نیم‌بها و ...

بلیت سینما ۱۰۰ هزار تومان می‌شود؟

صاحبان فیلم‌ها نسبت به کمبود سالن‌های خود دارند واکنشی نشان داده نشد گفت: ابتدا این را بگویم که فروش اسمال حتماً از هزار میلیارد تومان عبور خواهد کرد اما باز هم این دلیل بر ذوق‌زدگی و هیجان‌زدگی نیست، هرچند می‌توان از آن برای پروپاگاندی و شعار دادن استفاده کرد. ماجرای «فسیل» هم ایلتور نبود و واقعیت این است که بعد از کرونا و شرایط اجتماعی سال گذشته، شورای صنفی اساساً نگاه را به اکران تغییر داد و خیلی از مواد آیین‌نامه را آگاهانه کنار گذاشت تا به شرایط مطلوب‌تری برگردیم. هنوز در آیین‌نامه اکران حداکثر نمایش برای یک فیلم می‌تواند ۱۰ هفته باشد در حالی که این فیلم بیش از هشت ماه است که روی پرده سینماهاست و پیش از فیلم‌های دیگری را هم به این شکل اکران کردیم. ما باید سرمایه‌گذاران و تهیه‌کنندگان را ترغیب می‌کردیم که از اکران ترسند و مطمئن باشند که می‌توانیم شرایط مناسبی برای اکران آن‌ها فراهم کرد. این اتفاق برای فیلم‌های «فسیل»، «هتل» و «پیش‌تر «بخارست» و «انفرادی» و نیز فیلم‌های جدی رخ داد. درباره «فسیل» هم دوستان به این نتیجه رسیدند که اگر اکران آن در سالن‌هایی که در اختیار دارد، به پایان برسد شاید جا برای فیلم‌های اجتماعی با فیلم‌هایی که ستانس کمتری دارند باز شود به همین دلیل آن را از اکران تهران برداشتم اما برگرداندن فیلم به اکران سینما یک سوءتفاهم است چون این بازگشت فقط در ستانس‌های فوق‌العاده که معمولاً ۹ شب به بعد هستند، اتفاق افتاد.

وی افزود: درواقع ما شرحی را از فیلم‌های دیگر نگرفتیم و فقط گفته شد که سالن‌ها می‌توانند تاریخ از سانس موظف خود «فسیل» را اکران کنند. اگر مطلع می‌شدیم که سینمایی خلاف این روند عمل کرده حتماً با آن برخورد می‌کردیم. البته ما از طریق سمفا پیگیر بودیم که اکران این فیلم را در ستانس‌های پیش از ۹ شب محدود کنیم اما نیزساخت آن در سمفا فراهم نبود. در کل کشور می‌توانستیم این کار را انجام دهیم ولی اینکه فقط سالن‌های تهران را محدود کنیم امکان‌پذیر نبود؛ بنابراین هم به سمفا و هم به سینماها ابلاغ کردیم که در ستانس‌های روز نمی‌توانند برای «فسیل» فروش بلیت داشته باشند.

کمدی‌ها فیلم‌ها دیگر را له کرده‌اند؟

او درباره اینکه چقدر روی وضعیت اکران فیلم‌های دیگر نظارت وجود داشته تا فیلم‌هایی همچون «ضد» یا «چرا گرچه نمی‌کنی؟» که‌لمند باشند، گفت: در این زمینه باید بررسی کنیم ببینیم در کدام سینماها ستانس‌ها کمتری به این فیلم‌ها داده شده است. من مشخصاً فیلم آقای معتمدی (چرا گرچه نمی‌کنی) را در سینمای سسر گروره پیگیری کردم که آیا در پردیس کوروش در هفته اول ستانس‌های موظف داده شد یا خیر که با وجود فروش بسیار پایین، این اتفاق افتاده بود اما بعد از دو هفته، سالن‌ها دیگر خیلی تحت کنترل ما نیستند که بخوایم بگوییم این روند را ادامه دهند. البته برای رعایت عدالت حتماً با سالن‌ها ارتباط داریم اما سالن‌های سینما به فروش خود فکر می‌کنند و اگر به نظرشان برسد فیلمی بیشتر فروش می‌کند آن‌ها را جابجا می‌کنند. مسئله جدی همین است که در شورای صنفی نمایش و وزارت ارشاد در این باره بحث شد که آیا فیلم‌های کمدی، فیلم‌های جدی و غیره کمدی را له می‌کنند؟ آیا شانس فیلم‌های دیگر را می‌گیرند؟ این عکس‌ها هم به فروش خود فکر می‌کنند و با تأکید براینکه باید شرایط تنفس را برای همه فیلم‌ها فراهم کنیم، اما یک نکته مهم این است که ما در یک شرایط اجتماعی زندگی می‌کنیم که به اعتقاد من عسوم آن‌هایی که به سینما می‌روند به این خاطر است تا دو ساعت فراموش کنند که کجا هستند و چه غم و غصه‌ای دارند. آن‌ها به سینمای می‌روند که بچندند و هیجان‌های خود را تخلیه کنند. طبیعتاً فیلم‌های اجتماعی در این برهه با شکست روبرو می‌شوند و نمی‌توانند خیلی مخاطب برای خود جذب کنند. این را در سال‌های قبل هم در مقاطعی تجربه کردیم و وقتی امید در جامعه زیاد بوده فیلم‌های اجتماعی هم فروش خوبی داشتند و هر وقت ضمن آرزوی و اجتماعی ایلتور نبوده فروش فیلم‌های اجتماعی هم کم می‌شود. ضمن اینکه در ماه محرم هم وقتی اکران فیلم‌های کمدی متوقف شد، تأثیری بر فروش فیلم‌های اجتماعی به وجود نیامد.

با این حال امیدوارم به شرایطی برسیم که تعداد سالن‌های سینما آنقدر زیاد باشد که وقتی یک فیلم اکران می‌شود مثلاً در تهران بتواند در ۲۰۰ سالن روی پرده باشد. آن وقت اگر عرض این اکران زیاد شود طبیعتاً طول آن کم خواهد شد.

او درباره اینکه افزایش قیمت بلیت تا ۸۰ هزار تومان از چه زمانی اعمال می‌شود و تا چه زمانی ادامه دارد؟ نیز توضیح داد: سینمادارها از همین هفته می‌توانند در ستانس‌های پیک، بلیت را تا سقف ۸۰ هزار تومان بفروشند ولی این کار کاملاً اختیاری است. درباره بازه زمانی آن هم به طور طبیعی اگر احساس کنیم نیازها شدن بلیت روز دوشنبه باذخورد خوبی دارد و روی فروش روز سه‌شنبه تأثیر نمی‌گذارد، قطعاً به یک روش تبدیل می‌شود و ادامه پیدا می‌کند و به نظر می‌تواند تا بعد این را به شکل یک آزمون پیش برد چون قطعاً زمان می‌برد تا مردم هم از این موضوع آگاه شوند.

از فروش سینما ذوق‌رده نشویم

اسعدیان در بخش دیگری از این مصاحبه پس از اشاره به ۲۱ میلیون شدن تماشاگران سینما، در پاسخ به اینکه طرح افزایش روزهای نیم‌بها و نیز طرح‌های دیگری که ممکن است در شورای صنفی نمایش وجود داشته باشد، چقدر در راستای افزایش مخاطبان سینما کارایی دارد؟ بیان کرد: اگر نخواهیم مثل آقایان ذوق زده شویم و از این دم بزنیم که ما باعث رونق سینما شدیم و اگر هیجان‌های کودکانه را کنار بگذاریم، باید تلاش کنیم تا مردم را تا جایی که می‌توانیم هر چه بیشتر به حضور در سالن‌های سینما علاقه‌مند کنیم. برای این کار به یک مکان دلچسب و دلپذیر با فیلم‌هایی نیاز داریم که خوراک فرهنگی مردم را تامین کند، حال چه کمدی باشد چه فیلم غیرکمدی. ما الان در این مجموعه دچار مشکل هستیم، به همین دلیل تأکید دارم که نباید ذوق‌زده شویم و نباید ادعا کنیم که ما باعث رونق سینما شده‌ایم. در فیلم کمدی داریم که همین الان بیش از ۵۰ درصد فروش کل سینما را در سال ۱۴۰۳ در بر عهده داشتند. این اتفاق خیلی شگفت‌انگیز نیست که آقایان بابت آن هیجان‌زده می‌شوند. ما باید تلاش کنیم سرانه اکران و فروش بالا رود. باید کاری کنیم مردم سینما را به عنوان یک مکان تفریحی سالم و ارزان بپذیرند و بر این ارزان بودن به شدت تأکید دارم و جوسازی‌هایی که نسبت به سینما رفتن یک خانواده مطرح می‌شود را قبول ندارم چون باید ببینیم همان خانواده اگر برای خوردن بستنی بیرون رود چقدر خرج می‌کند یا همان خانواده روزانه برای رفت و آمد چند خرج می‌کند.

وی ادامه داد: فیلم‌های کمدی حتماً سالن‌های سینما را حفظ می‌کنند اما صنعت سینما را حفظ نمی‌کنند و این صنعت ممکن است دچار آسیب‌هایی جدی شود. با اینکه اصلاً قصد تخریب فیلم‌های کمدی را ندارم و بابت اکران موفقیت‌آمیز آن‌ها خوشحالم اما سوق دادن سرمایه به سمت این نوع فیلم‌ها سبب نمی‌شود که سینما حفظ شود. سینما را تفکر و مجموعه فیلم‌هایی از ژانرهای مختلف نمی‌گیرد. این ذوق‌زدگی‌ها ما را صرفاً به سمت فیلم‌های کمدی سوق می‌دهد که برای سینما خطرناک است.

از پروپاگاندا برای فروش هزار میلیاردی تا ماجرای بازگشت «فسیل» به اکران او درباره اینکه با توجه به خطری که بر آن تأکید دارد چرا در شورای صنفی نمایش نسبت به بازگشت فیلم «فسیل» در اکران پایتخت که بیشتر به نظر رسید برای ۱۰۰۰ میلیاردی شدن فروش باشد و نیز در برابر اعتراض‌هایی که دیگر